

Aleg. 18

Sprawozdanie

Wydziału krajowego o krajowej sprzedaży soli.

Wysoki Sejmie!

Na posiedzeniu z dnia 4. kwietnia 1900 r. powziął Wysoki Sejm następujące uchwały:

1) Sprawozdanie Wydziału krajowego o sprzedaży soli w zarządzie kraju przyjmuje się do wiadomości.

2) Z nadwyżki dochodów ma być utworzony fundusz rezerwowy i fundusz emerytalny — ten ostatni celem zabezpieczenia emerytury, względnie pensyi wdowich i sierocych dla urzędników krajowego Zarządu sprzedaży soli.

3) Z każdorocznej nadwyżki wpływać ma połowa do funduszu rezerwowego, połowa zaś do funduszu emerytalnego aż do tego czasu, w którym ten ostatni fundusz dosięgnie kwoty 150.000 złr. czyli 300.000 koron.

4) Z odsetek funduszu emerytalnego i z dochodu z wkładek będą wypłacane emerytury, względnie pensye wdowie i sieroce. Ewentualny chwilowy niedobór pokryją odsetki funduszu rezerwowego z obowiązkiem funduszu emerytalnego do zwrotu zaliczki w miarę wzrostu jego dochodów.

5) Do korzystania z funduszu emerytalnego przy zastosowaniu w całej rozciągłości przepisów statutu emerytalnego, ustanowionego uchwałą sejmową z dnia 15. lutego 1898 będą mieć prawo, zamianowani przez Wydział krajowy, urzędnicy i słudzy krajowego Zarządu sprzedaży soli, z tem jednakże zastrzeżeniem, że z tytułu tej uchwały urzędnicy ci i słudzy nie mogą sobie rościć żadnej pretensyi do zaopatrzenia z funduszu krajowego, lecz jedynie z odsetek funduszu emerytalnego solnego i to w tej wysokości, do jakiej on w danym czasie wzrośnie.

W razie gdyby na przypadek rozwiązania biura solnego, odsetki funduszu emerytalnego i rezerwowego solnego nie wystarczyły na wypłatę emerytur i płac wdowich w pełnej kwocie, mają być te emerytury i płace w odpowiedniej stosunkowej kwocie zmniejszane. Odnosi się to także do emerytur i płac przed czasem takiej redukcji już wymierzanych.

6) Sejm upoważnia Wydział krajowy do uwzględnienia przekroczonego wieku przy obsadzaniu posad nowego etatu, jeżeli chodzić będzie o nominację funkcjonaryu-

szów przy krajowym Zarządzie sprzedaży soli już zajętych, którym liczyć się będą lata służby od pierwszej chwili przyjęcia ich do służby przy sprzedaży soli. Dodatki pięcioletnie policzone będą dopiero od czasu zamianowania na posadę etatową.

Przy ewentualnej nominacji z poza grona funkcyonaryuszów zajętych już obecnie przy Zarządzie sprzedaży soli, mają być zastosowane co do wieku i kwalifikacyi analogiczne przepisy dla urzędników krajowych, przyzem przy ocenianiu kwalifikacyi w pierwszym rzędzie ma być uwzględniane ukończenie szkoły handlowej.

7. Urzędnicy krajowego Zarządu sprzedaży soli są obowiązani w myśl przepisów statutu emerytalnego z dnia 15. lutego 1898 do opłacania bieżącej wkładki rocznej, wynoszącej 3% od płacy w czynnej służbie do wymiaru emerytury policzalnej i jednorazowej wkładki w wysokości $\frac{1}{3}$ części płacy rocznej od każdego podwyższenia teje.

Nowo przyjęci urzędnicy z poza grona obecnych funkcyonaryuszów solnych, którym w myśl punktu 6-go liczyć się będą lata służby od chwili przyjęcia ich do służby przy sprzedaży soli, obowiązani są płacić wkładkę jednorazową także od pierwszej przyznanej im płacy.

8) Fundusz emerytalny jest własnością funduszu solnego, wskutek czego po spełnieniu swoich zobowiązań wobec urzędników krajowego Zarządu sprzedaży soli, którym przyznane będzie prawo korzystania z niego, lub po zwolnieniu go w jakikolwiek sposób od tych zobowiązań ma być wcielony do krajowego funduszu solnego rezerwowego.

9) Etat urzędników i sług krajowego Zarządu sprzedaży soli, Sejm ustanawia, jak następuje:

Biuro centralne.

Kierownik biura	z płacą	4800 K.	z dodatkiem aktyw.	840	razem	5640 K.
Adjunkt conceptowy	"	2800	"	600	"	3400 "
Kontrolor	"	2800	"	400	"	3200 "
Adjunkt rachunkowy	"	2800	"	480	"	3280 "
Dwóch oficyałów	"	2200	"	360	"	2560 "
Dwóch asystentów	"	1600	"	200	"	1800 "
Dwóch praktykantów	"	1200	"	200	"	1400 "
Aplikant	"	1000	"	—	"	1000 "
Woźny	"	1000	"	100	"	1100 "

Suma wydatków na biuro centralne 29.140 koron

Biura spedycyi soli przy salinach.

(Pełnomocnicy do poboru soli).

Dwóch pełnomocników	z płacą	2400 K.	z dodatkiem aktyw.	480	razem	2880 K.
Sześciu	"	2000	"	400	"	2400 "
Dwóch	"	1600	"	320	"	1920 "

Ogółem 10 pełnomocników z sumą płac 24.000

10) Sejm upoważnia Wydział krajowy do przyznania tym funkcyonaryuszom krajowego Zarządu sprzedaży soli, którzy przy reorganizacyi biura, objętej powyższym etatem mieliby otrzymać niższą płacę, niż obecnie pobierają, — osobistych dodatków do wysokości ich płac dotychczasowych.

11) Sejm upoważnia Wydział krajowy, ażeby według uznania swojego odznaczającym się w służbie i obarczonym większą odpowiedzialnością funkcyonaryuszom przyznawał oprócz płacy etatowej stałe renumeracye z dochodów sprzedaży soli.

12) Sejm ob staje przy żądaniu, aby układ z c. k. Rządem względem sprzedaży soli pod zarządem Wydziału krajowego był ustalony — i poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby w tym kierunku wznowił rokowania z c. k. Rządem.

13) Sejm ponawia żądanie, ażeby istniejące na kolejach państwowych magazyny soli oddane zostały Wydziałowi krajowemu.

14) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby wdrożył rokowania z królewskim Rządem węgierskim o niżenie fiskalnych cen soli — przedewszystkiem zaś cen soli dla bydła.

15) Wzywa się c. k. Rząd, by gospodarzom wiejskim, posiadającym bydło, wolno było pobierać surowicę nie tylko tym, którzy zamieszkują takie gminy, gdzie w miejscu znajduje się surowica ale i tym, którzy sąsiednie gminy zamieszkują, bez względu na swoje oddalenie, celem poprawienia paszy, a tem samem poprawienia chowu bydła.

16) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby bezwłocznie przystąpił do odbudowania spalonej saliny w Dolinie.

17) Wzywa się Wydział krajowy, aby przeprowadził studia co do założenia młyna na mielenie soli kamiennej, a skoro takowe doprowadzą do rezultatów wykazujących zysk na takim przedsiębiorstwie — przystąpił (bezwłocznie) do założenia takiego młyna w Wieliczce, — zysk zaś osiągnięty w tym dziale użył do obniżenia cen soli spożywczej.

W wykonaniu tych uchwał polecił Wydział krajowy uchwałą z dnia 12. września 1900 L. 24352 Kasie krajowej, aby z bieżącego funduszu solnego wyłączyła kwotę 93.731 koron 77 groszy i z połowy utworzyła odrębny fundusz rezerwowy solny, z drugiej połowy odrębny fundusz emerytalny solny, mający służyć na zabezpieczenie emerytur i płac wdowich i sierocych krajowych urzędników solnych. Zarazem mianował Wydział krajowy kierownikiem Biura solnego p. Dr. Stanisława Miziewicza, adjunktem conceptowym p. Ludwika Marcinkiewicza, kontrolorem p. Kazimierza Sędzimir, adjunktem rachunkowym p. Andrzeja Kociatkiewicza, oficyałami p. Władysława Kamieńskiego i Włodzimierza Zagórskiego, asystentami pp. Bronisława Szwarcego i Emila Puszczyńskiego, pełnomocnikami do poboru soli krajowej pp. Tyburcego Sahaydakowskiego, Bronisława Meszyńskiego, Gabryela Lipskiego, Władysława Hordyńskiego, Klemensa Czczozotta, Józefa Bibera, Eugeniusza Wojnarowskiego, Jana Polonczyka i Wiktora Wasilewskiego. Praktykantami zamianował Wydział krajowy pp. Jana Dworskiego i Włodzimierza Karpiaka, ukończonych uczniów akademii handlowej w Wiedniu, aplikantem p. Władysława Jana Zembaczyńskiego, również ukończonego ucznia szkoły handlowej. Wobec ustalenia etatu solnego i zmian w organizacji wymagających stałej kontroli Biur spedycyi soli wykonywanej w ścisłym porozumieniu z Biurem centralnem uznał Wydział krajowy za stosowne znieść posadę naczelnego kontrolora, którą reskryptem z dnia 9. lutego 1895 L. 6979 powierzył był b. współnikowi przedsiębiorstwa spedycyi soli, p. Stanisławowi Skarzyńskiemu i przyznać mu zarazem zastrzeżoną tym reskryptem odprawę w kwocie 12.000 koron. Posada jednego pełnomocnika i woźnego nie zostały na razie obsadzone. Przy nominacyach tych skorzystał Wydział krajowy z upoważnienia nadanego mu uchwałą Wysokiego Sejmu wyżej pod 6 i 10 wymienioną. W sprawie ustalenia układu z c. k. Skarbem względem sprzedaży soli pod Zarządem Wydziału krajowego, otrzymał Wydział krajowy zawiadomienie ze strony c. k. Ministerstwa Skarbu, że zawarcie takiego układu jest ze względu na istniejące przepisy prawne niemożliwe, że jednak zdaniem c. k. Ministerstwa skarbu układ taki jest zbyteczny, gdyż istniejącego stosunku między c. k. Skarbem a Wydziałem krajowym nie zamierza c. k. Ministerstwo cofnąć tak długo, dopóki Wydział krajowy spełniać będzie przepisane mu warunki i obecne stosunki sprzedaży soli nie zostaną w drodze ustawowej zmienione. Ponieważ ani pod pierwszym ani pod drugim względem nie zachodzi żadna obawa, uważa Wydział krajowy wobec tego ważnego oświadczenia c. k. Ministerstwa, sprawę solną za pozbawioną dotychczasowego charakteru prowizoryczności i poczynił też odpowiednie kroki

celem dalszego i pewniejszego zabezpieczenia ludności taniej soli, których bez tego oświadczenia c. k. Ministerstwa nie mógłby być poczynić.

W sprawie wezwań do c. k. Rządu, uchwałami ad 13, 14 i 16 wystosowanych, nie mamy żadnego dotychczas ze strony c. k. Rządu zawiadomienia. Co do ostatniego jednak, a mianowicie co do sprawy odbudowania saliny dolińskiej, wiadomo nam, że wszelkie przygotowania do tej odbudowy są poczynione.

Co do punktu 15. zawiadamia nas c. k. Ministerstwo skarbu reskrytem, z dnia 11. kwietnia 1900 L. 50120/99, że jak dotychczas, tak i nadal jest skłonny zezwalać w poszczególnych wypadkach na prośbę gminy na pobór surowicy, skoro tylko przepisane warunki zachodzą będą, że jednakże przyznanie poboru surowicy wszystkim gminom w pewnym oznaczonym oddaleniu od źródła, lub w pewnym powiecie położonym, jest niedopuszczalne.

Tym samym reskrytem poruczyło c. k. Ministerstwo skarbu Wydziałowi krajowemu sprzedaż wyrabianego w c. k. salinie w Kałuszu kainitu, z zastrzeżeniem jednak każdorazowego odwołania. Kolej od saliny do dworca w Kałuszu, zostanie prawdopodobnie w r. 1901 ukończoną. Obydwa te fakty przyczynią się niewątpliwie do rowoju sprzedaży kainitu, który już obecnie jest widoczny.

Ten sam reskrypt załatwił także ostatecznie sprawę zwiększonego kredytu na sól warzonką i przyznał kredyt na sól kamienną, bydlęcą i kainit. Wobec tego mamy obecnie zamiast 4.500. wagonów rocznie, 4.800 wagonów kontyngentu soli warzonki, soli kamiennej do 1000 wagonów, soli bydlęcej do 400 wagonów, kainitu do 800 wagonów.

Przyznany nam przez c. k. Ministerstwo skarbu zwiększony kontyngent soli warzonki, jakkolwiek zbliża się już do tej ilości soli, jakiej krajowy Zarząd sprzedaży soli potrzebuje, nie wystarcza jednak, aby wszystkie zamówienia, czynione przez zastępstwa Zarządu, a będące dokładnym wyrazem zapotrzebowania ludności, mogły w całości być zaspokojone. Wydział krajowy musi więc z nakładem znacznych kosztów starać się o nabywanie soli pozakontyngentowej, co tem jest trudniejsze, że c. k. Ministerstwo w sprawie zakupna soli pozakontyngentowej przez Wydział krajowy nie ma zamiaru poczynić jakichkolwiekby ułatwień. Mając dowody, jak nam pod tyloma innymi względami c. k. Ministerstwo nie odmawia swojej pomocy, musimy uznać, że tylko bardzo ważne powody wstrzymują c. k. Ministerstwo od udzielenia nam i w tym kierunku pomocy — wyrażamy jednak nadzieję, że c. k. Ministerstwo w razie potrzeby w inny sposób przyczyni się do ulepszenia organizacji sprzedaży soli.

Sprawa założenia młyna do mielenia soli, stanowiła wraz ze sprawą opakowania soli warzonki w papier, główne zajęcie krajowego Zarządu sprzedaży soli od chwili, gdy Wydział krajowy mógł sprawę ustalenia stosunku z c. k. skarbem, co do sprzedaży soli w Zarządzie kraju, uważać za załatwioną.

Ponieważ poczynione jeszcze przed zapadnięciem uchwały sejmowej studia przekonały Zarząd sprzedaży soli, że na razie jest rzeczą pożyteczniejszą, aby młyn solny zbudować w Bochni, przystąpiliśmy do tej budowy w jesieni r. 1900 i młyn ten, który kosztował około 12.000 zł., został obecnie puszczonej w ruch. O rentowności tego przedsięwzięcia trudno na razie wydać sąd — jednakże nie ma powodu obawiać się, ażeby włożony weń kapitał nie przyniósł odpowiedniego dochodu. W każdym jednak razie jest rzeczą pewną, że obecnie naszym zastępstwom zachodnim, które nie mogły prosperować z powodu braku należycie zmielonej soli, sól taką w najlepszym gatunku możemy dostarczać i w ten sposób i rozwój tych zastępstw zapewnić, a tem samem zapewnić ludności tamtejszej tańszą, niż dotychczas sól. Sól mieloną w młynie krajowym pakuje się częściowo w kartony, które zabezpieczają przed domieszkami ze strony pośredników w handlu i zapewniają odbiorcy pełną wagę jednego kilograma, częścią zaś w plombowane wory po 50 klg. Wydatek na młyn pokryty będzie z bieżących dochodów funduszu solnego.

Co się tyczy sprawy wprowadzenia opakowania soli warzonki w papierowe kartony, to ta, niestety, doznała zwłoki z powodu zawodu, jaki uczyniono nam w dostawie potrzebnego na te kartony papieru.

Zmiana systemu opakowania soli i wprowadzenie jak najszybsze opakowania soli w papier, jest rzeczą dla dalszego rozwoju sprzedaży soli w zarządzie kraju, w dzisiejszych stosunkach, konieczną.

Pomijając już to, że ze stanowiska sanitarnego dzisiejsze opakowanie soli w siano lub słomę i worki, pozostawiające na soli warstwy kurzu i mułu, narażające sól na zetknięcie się w drodze pomiędzy saliną a konsumentem z dziesiątkami rąk nieczystych, jak również na leżenie bez żadnego zabezpieczenia w składach, sklepach i w ogóle miejscach pod względem zdrowotnym nieodpowiednich, nie odpowiada zasadom higieny, rozchodzi się Wydział krajowemu przedewszystkiem o to, żeby ludności zapewnić całą i o pełnej wadze topkę soli, a przez wybicie na kartonie ceny uchronić za jednym zamachem ludność od nadużyć podnoszenia ceny w drobnej sprzedaży, które pomimo wszelkiej kontroli tu i ówdzie się pojawia.

Oprócz tego bardzo wielką korzyścią opakowania soli w papier, w sposób przez Wydział krajowy zamierzony, będzie i to, że przez wprowadzenie tego opakowania wprowadzi się zarazem tak wybitną różnicę pomiędzy solą krajową a konkurencyjną, iż wszelkie zabiegi konkurencyi prywatnej, dążącej ustawicznie do podkopania akcyi Wydziału krajowego, będą musiały stracić wszelkie podstawy, gdy Wydział krajowy będzie mógł dawać ludności sól czystą i o pełnej wadze, opakowaną w papier, po tej samej cenie, po jakiej będą mogli ofiarować kupcy prywatni. Opakowanie soli w papier uniemożliwi także wszelkie spekulacje, jakie obecnie nawet nasi zastępcy, pomimo wszelkiej kontroli, z kupcami prywatnymi, zawsze na szkodę ludności robić mogą.

Gdyby nie trudności, jakie z powodu dostawy papieru się nasunęły, byłby Wydział krajowy wprowadził już to opakowanie od dnia 1. stycznia b. r., ponieważ jednak do tego czasu zapewnionej dostawy papieru nie mamy, musiała sprawa ta doznać zwłoki; Wydział krajowy nie spuszcza jej jednak z oka, i będzie starał się doprowadzić ją jak najszybciej do pomyślnego rezultatu. Wobec tego, że tak stworzenie fabryki papieru, jak i fabryki kartonaży dla produktu, wyłącznie tylko dla tego użytku przeznaczonemu, czyni ryzyko przedsiębiorcy większem, musi Wydział krajowy przyjść w pomoc przedsiębiorcom już to przez zapewnienie poboru papieru i kartonaży przez dłuższy szereg lat, już też przez udzielenie odpowiedniego kredytu. Obok korzyści, jakie opakowanie soli dla sprawy solnej przyniesie, odniesie się także i tę korzyść, że w kraju powstaną dwa nowe przedsiębiorstwa przemysłowe, które, mając zdrową podstawę, bo zapewnionego odbiorcę, będą się mogły rozwijać i prosperować.

Wydział krajowy nie ukrywa sobie tego, że przeprowadzenie tej akcyi będzie nastroczać poważne trudności, tem bardziej, że narusza ona interesa wielu handlarzy, którym niedostateczność dzisiejszej kontroli była na rękę — sądzi jednakże, że ku pożytkowi ludności sprawa ta pomyślnie da się przeprowadzić i to bez podwyższenia ceny soli w drobnej sprzedaży. Do uregulowania ceny w niektórych okręgach, gdzie sól już obecnie nie daje pośrednikowi dostatecznej prowizyi, przystąpi Wydział krajowy, jednakże tylko w wyjątkowych wypadkach i w ten sposób, że ludność w każdym razie tego nie uczuje.

Wydział krajowy wyraża tu nadzieję, że właśnie w tej sprawie wprowadzenia nowego opakowania soli, tak odpowiadającego cywilizacyjnemu wymaganiom i względem na interes ludności, c. k. Skarb przyjdzie nam z największą pomocą, tem bardziej, że utrudnienia w nabywaniu soli za gotówkę i fakt, że z powodu zmniejszenia produkcji na warzelniach ku zachodowi kraju położonych (Dolina), c. k. Dyrekcya skarbu podnosi nam kontyngent z salin wschodnich, a specjalnie z saliny kossowskiej, o 30 km. od kolei położonej, wymagają znacznych nakładów na bonifikacje i na

zwroty różnicy frachtu między salinami, z których pewna część dotychczas sól pobierała, a saliną kossowską.

Wyniki zamknięcia rachunkowego za rok 1900 przedstawiają się następująco:

A) Dochody.

1. Nadwyżka dochodów z r. 1899 przeniesiona na rachunek r. 1900	93.731 K. 77 gr.
2. Dochód ze sprzedaży soli warzonki, soli kamiennej, soli bydłowej i kainitu	333.618 „ 48 „
3. Zwroty kosztów spedycji (należytość za wyniesienie soli do progu magazynu i inne)	7.900 „ 05 „
4. Sprostowanie rachunków	19 „ 20 „
5. Odsetki od kredytów, rachunków bieżących i kupony od papierów wartościowych	150.566 „ 87 „
6. Rozmaite dochody	<u>1.262 „ 84 „</u>

587.099 K. 21 gr.

B) Wydatki.

I. Zwyczajne:

1. Koszta spedycji	258.676 K. 35 gr.
2. Płace, remuneracye, koszta podróży i zastępstwa urzędników	88.422 „ 17 „
3. Potrzeby kancelaryjne	1.248 „ 87 „
4. Porta i telegramy	3.255 „ 19 „
5. Opłata kosztów dostawy soli bydłowej, kainitu, worów i t. p.	2.356 „ 94 „
6. Najem i utrzymanie magazynów	1.968 „ 30 „
7. Bonifikacye zastępcom w formie zwrotów za zwiększone koszta dostawy z dalszych salin i w zasiłkach na walkę z konkurencją	11.998 „ 97 „
8. Sprostowanie rachunków	43 „ 34 „
9. Odsetki bierne	4.072 „ — „
10. Rozmaite wydatki, (opał, światło, druki, asekuracye, koszta adwokackie, nota-	

ryalne, stemple, próby mielenia, opakowania soli w papier, telefon, tablice, koszta manipulacji w poczt. kasie oszczędności, podatek od kuponów, ładownia kainitu w Kałuszu, insekaty i inne)

9.140 K. 32 gr.

11. Stemple do weksli 5.673 „ — „

386.855 K. 45 gr.

II. Nadzwyczajne:

1. Wartość darowanej powiatom soli i kainitu 760 K. 16 gr.

2. Odpisy 1.115 „ 60 „

3. Ruchomości, (inventarz, wory) 3.914 „ 53 „

4. Koszta budowy i adaptacji młyna solnego w Bochni (plac pod budowę, budowa i urządzenie) 16.193 „ 37 „

21.983 K. 66 gr.

III. Wydzielono w myśl uchwały W. Sejmu z dnia 4. kwietnia 1900 (załata 1899 i 1900):

a) do funduszu emerytalnego 89.130 K 06 gr.

b) do funduszu rezerwowego 89.130 K. 04 gr. 178.260 K. 10 gr.

587.099 K. 21 gr.

Ten fundusz ostatni służy przede wszystkim na pokrycie różnicy kursu papierów wartościowych złożonych na zabezpieczenie weksłów solnych, które wynoszą razem 3,400.000 koron, a mianowicie:

1. w 4°/_o listach zastawnych Towarzystwa kredytowego ziemskiego K. 1,012 000

2. w 4°/_o listach zastawnych Banku krajowego „ 1,378.000

3. w 4°/_o obligacjach pożyczki miasta Lwowa „ 1,010.000

razem jak wyżej K. 3,400.000

Stan funduszu rezerwowego solnego i funduszu emerytalnego urzędników krajowego zarządu sprzedaży soli przedstawiają podane niżej bilanse:

Bilans funduszu rezerwowego solnego

1	50% nadwyżki dochodów z r. 1899 (Uchw. Wysokiego Sejmu z 4. kwietnia 1900 r.) koron	46.865	88		
2	Odsetki za rok 1900	2.036	—	48.901	88
3	Efekta zakupione:				
	1) Listy Banku krajowego K. 53.100 .	48.852	—		
	2) Książeczka Banku krajowego Nr. 16139	49	88	48.901	88
	50% nadwyżki dochodów z roku 1900 .	—	—	42.264	16
		—	—	140.067	92

Bilans funduszu emerytalnego urzędników krajowego Zarządu

1	50% nadwyżki dochodów z r. 1899 (Uchw. Wys. Sejmu z 4. kwietnia 1900 r.) kor.	46.865	89		
2	Wkładki emerytalne	1.124	55		
3	Odsetki za rok 1900	2.046	49	50.036	93
	Efekta zakupione:				
	1) Listy Banku krajowego K. 53.100 .	48.852	—		
	2) Książeczka Banku krajow. Nr. 15853	1.184	93	50.036	93
	50% nadwyżki dochodów z roku 1900 .			42.264	17
				142.338	03

z dnia 31. grudnia 1900 roku.

	Wydano na zakupno efektów:			
1	1) 4% listów zastawnych Banku krajowego imiennej wartości K. 53.100 po 92% koron	48.852	—	
2	2) Książeczki Banku krajowego Nr. 16139	49	88	48.901 88
	Zapas z dnia 31. grudnia 1900:			
	1) Efekta	48.901	88	
	2) Gotówka	42.264	16	91.166 04
		—	—	140.067 92

sprzedaży soli z dnia 31. grudnia 1900 roku.

	Wydano na zakupno efektów:			
1	1) 4% listów zastawnych Banku krajowego imiennej wartości K. 53.100 po 92% koron	48.852	—	
2	2) Książeczki Banku krajow. Nr. 15853	1.184	93	50.036 93
	Zapas z dnia 31. grudnia 1900 roku:			
	1) Efekta	50.036	93	
	2) Gotówka	42.264	17	92.301 10
				142.338 03

Wogóle sprzedaliśmy soli we wszystkich gatunkach w tym roku więcej, niż w roku zeszłym. I tak sprzedano:

	W r. 1899		w r. 1900		zatem więcej o:
Soli warzonki	503.774 cent. metr.		509.092 cent. metr.		5.318 cent. metr.
Soli kamiennej	3.950 " "		6.440 " "		2.490 " "
Soli bydłowej	3.669 " "		6.955 " "		3.286 " "
Kainitu	29.909 " "		51.787 " "		21.878 " "

Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy sprawozdanie o krajowej sprzedaży soli przyjąć do wiadomości.

Marszałek krajowy:

St. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Adolf Vayhinger w. r.

Członek Wydziału krajowego.